

Muziek, media en andere herinneringen aan 1971(2)

Soms is het moeilijker herinneringen naar boven te halen dan andere keren. Ook is er in het archief van de schrijver van het ene jaar meer aan algemene berichtgeving bewaard gebleven dan in een ander jaar, terwijl over een ander jaar veel meer over zijn doelgebied, de media, terug is te vinden. Maar natuurlijk zijn er de hulptroupen die via gesprekken het een en ander los maken, waardoor ook automatisch weer andere onderwerpen naar boven komen, die te behandelen zijn in een nieuwe aflevering van deze serie vol met media, muziek en andere herinneringen. Hans Knot neemt U mee terug naar het jaar 1971.

Het jaar 1971 begon al direct zeer triest toen over de hele wereld gewag werd gemaakt van een ongeluk die de geschiedenis zou ingaan als de Ibrox Ramp, genoemd naar het voetbalstadion in de Schotse hoofdstad Glasgow, waar op 2 januari 1971 liefst 66 mensen om het leven kwamen. Jaarlijks vond daar ondermeer de derby plaats tussen de stadsrivalen Glasgow Rangers en Celtic FC. Eerst genoemde club had in Ibrox Stadium haar onderkomen. De voor genoemde wedstrijd liep niet zoals de thuisclub had gewenst. Wel had men lang de tegenstander op de nul kunnen houden. Toen in de blessure tijd van tweede helft aartsrivaal Celtic scoorde, had reeds een groot aantal supporters van Glasgow besloten het stadion te verlaten. Horende dat er alsnog een goal was gescoord besloot men massaal naar de tribunes terug te keren. Een lange trapleuning begaf het onder de enorme druk waardoor massaal het publiek in paniek geraakte, met alle gevolgen van dien. Door de panieksituatie braken vervolgens dranghekken en afscheidingshekken af als waren het luciferstokjes. Naast de 66 doden waren er ook nog eens meer dan 200 gewonden te tellen. De meeste gestorven mensen kwamen om door verstikking en meer dan de helft van de omgekomenen was jonger dan 18 jaar. De wedstrijd tussen beide ploegen uit de Schotse hoofdstad stond altijd in de boeken als het hoogtepunt maar verdween vervolgens in de geschiedenisboeken als het absolute dieptepunt uit de Schotse voetbalgeschiedenis.

De in december 1913 in het Duitse Lübeck geboren Ernst Herbert Karl Frahm kreeg in 1971 de Nobelprijs voor de Vrede uitgereikt. Dit op grond van zijn enorme inzet tot verzoening van vijandelijke landen en de vrede in Europa. Frahm stamde uit het arbeidersmilieu en behoorde tot de SPD. Na

zijn gymnasiumopleiding was hij enige tijd actief als journalist, waarbij hij zich nogal kritisch uitliet over de gevolgde politiek in Duitsland. In 1933 werd hij getipt dat de Gestapo het plan had opgevat hem op te pakken en vluchtte hij naar Scandinavië om van daaruit de verbindingen te onderhouden met de anti nazi verzetsgroepen. Toen de Duitse troepen in 1940 Noorwegen binnentrokken liet Frahm zich nationaliseren en van naam veranderen en ging dienen in het Noorse leger. Uiteindelijk werd hij gevangengenomen maar na vrijlating vluchtte hij andermaal, dit keer naar Zweden. Na het einde van de oorlog ging hij de journalistiek weer in en was ondermeer verantwoordelijk voor de verslaggeving van het proces van Neurenberg voor een aantal kranten in Scandinavië.

In 1947 keerde hij terug naar zijn geboorteland om vervolgens de politiek in te gaan. In 1948 diende hij een verzoek in tot het verkrijgen van de West Duitse nationaliteit en nam plaats in het bestuur van de SPD in Berlijn, terwijl hij tevens een benoeming kreeg tot hoofdredacteur van de 'Berliner Stadtblatt'. Vanaf daar ging de carrière van Ernst Herbert Karl Frahm heel snel. Hij werd lid van de Bondsdag, voorzitter van de Berlijnse Senaat en in 1957 werd hij benoemd tot burgemeester van Berlijn. Vier jaar later werd hij de eerste man van de SPD en werd hij niet veel later voorgedragen tot de toenmalige kanselierskandidaat voor zijn partij, maar helaas verloor men van de CDU. In 1966 werd hij minister van Buitenlandse Zaken en werkte hij nauw samen met zijn Amerikaanse collega Henri Kissinger.

In 1969 lukte het hem wel de verkiezingen te winnen en werd Frahm benoemd tot Bondskanselier. Daar zette hij zijn 'Ostpolitik' voort om te komen tot een totaal vredig Europa, met nadruk op de Oostbloklanden. In 1971 kreeg hij voor zijn inzet in Stockholm de Nobelprijs voor de Vrede uitgereikt. Eerder meldde ik al dat hij tijdens zijn verblijf, in de Tweede

Wereldoorlog, een andere naam had aangenomen en het was onder die naam dat hij wereldberoemd zou worden: Willy Brandt.

Als ik verder aan 1971 denk is er een aantal zaken dat meteen naar boven kwam en wel de verjaardag, op 15 mei, van mijn oudste zus Rika, en een voetbalherinnering. Die 15e mei ging ik 's avonds niet al te laat van de verjaardag weg om na half 11 te kunnen luisteren naar één van mijn favoriete radioprogramma's van destijds, 'Goal' van de KRO. Ondermeer met Felix Meurders en de veel te vroeg overleden Theo Koomen. Die betreffende uitzending zal ik nooit meer vergeten daar het Felix Meurders was die via dit sportprogramma wist te melden dat het radioschip van Radio Noordzee in brand stond, klaarblijkelijk met als oorzaak een bom geworpen in de machinekamer. Nooit eerder werden de twee aanwezige taperecorders in mijn slaapkamer aan de Goudlaan 613 in Groningen, waar we sinds een tweetal jaren woonachtig waren, geactiveerd en van een schone band voorzien om toch maar alle nieuwsgaring en eventuele live uitzending vanaf de MEBO II, het zendschip van Radio Noordzee, te kunnen vastleggen. De uitkomst van deze brand en de gevolgen daarna zijn alom bekend.

Maar ik was dus naar huis gegaan om een van mijn andere grote liefdes, de sport, aandacht te geven via het luisteren naar dit sportprogramma, dat er iedere zaterdagavond was. De voetbalcompetitie in de eerste divisie liep voor het Groninger GVAV tegen het einde en ik wilde graag worden geïnformeerd omtrent de ontwikkelingen die dag. GVAV was, na een redelijke middenmoter te zijn geweest in de jaren zestig, in 1970 gedegradeerd. Met het bereiken van een tweede plaats in de Eerste Divisie was promotie na de Eredivisie destijds een feit. Precies een jaar en een dag later werd FC Groningen opgericht als de opvolger van GVAV. Deze laatste vereniging bleef haar amateurafdeling behouden en was verder een rijke afdeling met ook een grote atletiek poot.

FC Groningen werd vanaf 1971 de enige profclub van de Martinistad Groningen, waarbij werd gekozen voor de stadskleuren groen en wit in het voetbaltenuue. Maar het seizoen zou niet alleen met vreugde worden afgesloten. Nog voor de naamsverandering een feit was, kwam de eerste doelman bij een eenzijdig ongeluk door waarschijnlijk vermoeidheid om het leven. Trouwens op dezelfde dag van zijn tragisch ongeval kreeg hij de onderscheiding voor de minst gepasseerde keeper van het Betaalde Voetbal. Met Tony van Leeuwen zijn overlijden, ging een van de beste keepers uit de Nederlandse geschiedenis heen.

Eén van de hulptroepen herinnerde zich dat wij veel uitgingen en dat er toen veelvuldig een gebied ten oosten van de Grote Markt in Groningen werd aangedaan voor bezoeken aan de discotheken Blow Up en de Jolly Joker, terwijl later ook de Vlaamse Reus tot pleisterplek werd verheven. Daarnaast was er de Spiegel in de Peperstraat, een jazz café, en later een soortgelijke onderneming in de Oosterstraat, de Koffer, waar vooral de zaterdagavond werd doorgebracht. Uitgaan was toen om een uur of half 9 het huis verlaten en rond een uur of 1 in de nacht weer thuis zijn. Anno 2012 is de begintijd voor velen pas rond middernacht. Blow up en Jolly Joker brachten meteen toch de mooie herinneringen naar boven. Vaak waren er dezelfde gasten die voor de pret zorgden, weinig overlast van de meer lastige figuren. En natuurlijk de swingende deejays als Rob van Dam, Piet van Dijken en Ben the Recordman, die de plaatjes nog op de ouderwetse manier aan elkaar praatten en het publiek aangenaam bezighielden. The Jolly Joker hield het tot diep in de jaren negentig vol, waarbij de zaak later in handen kwam van Sjoerd Kooistra, een van de bekendste horecaondernemers van ons land.

Bij het horen van de naam 'Poelestraat' kwamen er bij mij meer namen van bepaalde zaken, die er jarenlang hebben gezeten en zelfs nog zitten, naar boven. Allereerst 'De Meubelkoning' in het meer smallere deel van de straat, richting de Poelebrug. De volledige naam van het bedrijf, dat in de jaren zestig een pand bezat, waarboven de woning van de familie was gevestigd, is 'Kuipers meubelen'. In advertenties in die tijd werd het aangekondigd als 'het vijfde pand vanaf de brug'. Het bestaat al ruim 82 jaar en de onderneming is al in de derde generatie familie eigendom. Al jaren bezit de familie een tweede pand, recht tegenover het andere, en heeft men aan toonzalen een totale vloeroppervlakte van 5000m². Bovendien is het de nog enige grote

meubelzaak die niet is verhuisd naar de Woonboulevard, aan de westelijke rand van de Martinistad Groningen.

Kuiper en Kramer liggen als naam vlak bij elkaar en bovendien schoot Kramer me als tweede naam te binnen van een bedrijf dat jarenlang in de Poelestraat te Groningen opvallend aanwezig was en andermaal betrof het hier een familiebedrijf. De start van de onderneming was in 1838 toen Hendrikus Kramer, van geboorte afkomstig uit Oude Pekela, besloot te verhuizen naar Groningen en op zoek te gaan naar een geschikt pand waar hij, voor die tijd, een nieuw product aan de man wenste te brengen. Aan het A-Kerkhof in Groningen richtte hij zijn eerste zaak in, waarbij hij gespecialiseerd zich op de verkoop van veren bedden. Uitzonderingen werden er echter ook gemaakt, want op speciale bestelling was het mogelijk matrassen te laten maken naar keuze. Hierbij waren er vullingmogelijkheden met diverse materialen als zeegras, houtwol, kapok of paardenhaar. Uiteraard was voor de armere families het gebruik van goedkope vulling aan te bevelen. Een matras was iets totaal nieuws in die tijd, de meeste mensen sliepen nog op zakken, die ze zelf hadden laten vullen met stro. Maar met mond op mond reclame werd de omzet van Kramer matrassen groter en groter en ging de prijs van opvullen naar beneden, waardoor steeds meer mensen tot aanschaf overgingen.

Het was in 1884 dat Hendrikus Kramer kwam te overlijden en zijn zoon Bernardus besloot de zaak over te nemen, waarna het bedrijf zeer florerend werd. Steeds meer matrasmakers werden er in dienst genomen om op maat gemaakte matrassen te maken. Meubelen maken op maat is nu nog een vaak gehoorde kreet maar in die tijd werden bij Kramer de matrassen op maat gemaakt. Voordat men tot productie overging werd de maat van een potentiële koper gemeten, waarna de vaklieden een matras op maat maakten, dat een week later kon worden afgehaald. Bernardus wist het bedrijf steeds bekender te maken en nadat hij besloten had met werken te stoppen namen twee zonen de onderneming over. De ene ging het pand aan het A-Kerkhof runnen, terwijl de tweede zoon een nieuwe winkel opende aan de Poelestraat,

op nummer 24. Wel dient er bij te worden opgemerkt dat beiden gespecialiseerd waren. De eerste zoon legde zich toe op exclusieve bedden en beddengoed, terwijl in het pand aan de Poelestraat goederen werden verkocht gericht op de gewone man. Men heeft nog geruime tijd aan het A-Kerkhof gezeten maar in de jaren zestig werd de verkoop overgeheveld naar de Poelestraat. Als laatste trok de heer B.J.H. Kramer zich terug uit de onderneming, nadat zijn zoon Ferdi in 1978 had aangegeven geen brood te zien het bedrijf in te stappen.

Met handhaving van de naam werd Kramer bedden overgedaan aan de heer Huizing, die op een bepaald moment de winkel verplaatste naar de Nieuwe Ebbingestraat. Anno 2012 is in het pand aan de Poelestraat 'Suitable', een mannenmodezaak, gevestigd terwijl in de Nieuwe Ebbingestraat in 2011 een filiaal van Albert Heijn werd gevestigd. En Kramer Bedden is al weer jaren uit de Groninger zakenwereld verdwenen.

De Poelestraat uitgelopen kom je, in westelijke richting, op de Grote Markt en zie je al eeuwen lang de Martinitoren boven alles uitkomen en aan de voet van de Martinitoren in noordelijke richting stond in 1971 nog een gebouw met aanlengende garage en grote binnenplaats, waarin tot medio dat jaar het Hoofd Bureau van de Gemeente Politie was gevestigd.

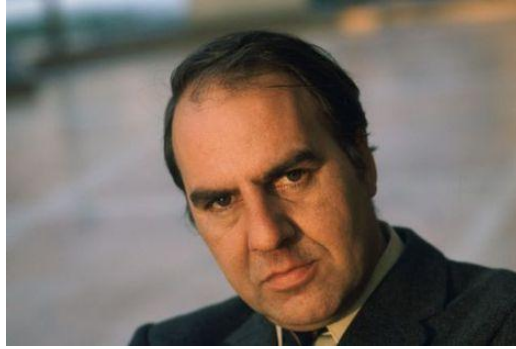
Het was echter een onderkomen dat voor die tijd niet meer geschikt was en enkele jaren eerder werd er besloten dat er een groot nieuw politiebureau zou worden gebouwd aan de Rademarkt, aan de rand van het centrum. Hiermee kwam een einde aan verschillende wijkbureaus evenals aan het onderkomen aan het Martinikerkhof. Afsluitend werd er nog wel een kleine parade gehouden waarin materiaal uit de goede oude tijd aan belangstellenden werd getoond en kwam het pand leeg te staan. Vele jaren was het onduidelijk wat er met het pand zou gebeuren en dus volgde leegstand. Het was niet de tijd dat een anti-kraak beweging tegen goed tarief het gebouw kon huren en dus werd het pand in 1981 uiteindelijk gekraakt en bijna vijf jaren lang de plek voor krakers.

Voor en tijdens veldslag op Martinikerkhof 1971 Archief Freewave Media Magazine

Uiteindelijk werd het eind 1986 gesloopt en kwam er een groot kantorencomplex, het Prefecten-hof, voor in de plaats. Dit gebouw is een combinatie van kantoren, grotendeels in gebruik door de gemeente, en flats.

En dan waren er toen ook al de nodige bladen die wekelijks met korte berichtje de nodige gossip onder hun lezers verspreidden. Het blad 'Veronica 192' had daarvoor een speciale rubriek ingericht onder de noemer 'Hé PSSST' en het was Paul Saint die een aantal van deze nieuwtjes wekelijks deelde. Een willekeurige keuze uit 1971 brengt ons terug in de tijd naar ondermeer de Memisa Actie, waarbij geld werd ingezameld voor kinderen in hongerend Afrika. Op samenzwerende toon meldde Saint: 'Willem Duys, die zo zijn best heeft gedaan tijdens de Memisa-actie voor al die lieve kleine Memisa kindertjes, is van de actie beslist niet armer geworden. Willem zou, volgens vrienden van hem, voor zijn medewerking maar liefst 10.000 gulden hebben ontvangen. Zou daar nu wel iets van in het fonds voor de kindertjes terecht zijn gekomen?' Waarschijnlijk verdiende Peter Saint met zijn rubriek een mini procentje van het voornoemde bedrag. Maar hij heette dan ook geen Willem Duys, die tijdens de actie liefst 9 miljoen gulden binnenhaalde voor Memisa.

Willem Duys Archief: Freewave Media Magazine

In die tijd was hij ook al bekend, Marco Bakker. Absolute topzanger in zijn genre en in 1971 werd hij uitgenodigd om in Ierland de hoofdrol te spelen in de opera 'De Parelvisers' en men was uitbundig over zijn optreden. Het zou hem veel applaus en ook de uitnodiging om terug te komen naar Ierland, opleveren.

Wie kent nog de televisieserie 'Please Sir'? We zaten gekluisterd aan de buis in de tijd. In 1971 werd bekend gemaakt dat een vierde jaargang zou worden opgenomen waarin de complete crew van de Fenn Street School op de proppen zou komen. We kennen de namen nog wel, ondermeer Miss Ewel en mr. Potter. Alleen de leerlingen in het vierde deel waren onbekend voor de kijkers, maar daadwerkelijk nog erger van slechte aard als in de eerdere drie series. Een andere bekende naam uit die tijd was Patrick Magnee. Minder bekend de naam van het toneelstuk, waarmee hij in Londen in 1971 op de planken stond: 'Faithful in my Fashion'. Patrick Magnee? Juist we hebben het over Mr. Steed van de Avengers.

Een pracht van een huis aan Summit Drive in Beverly Hills veranderde van eigendom in 1971. Het was Tony Curtis die afscheid nam van het mondaine plekje om het over te doen aan Sammy Davis Jr. De gossip rond deze wisseling was dat de wc zo groot was als een huiskamer en het uit twee verdiepingen bestond. Uiteraard herinneren we allen de crooner en filmspeler Sammy Davis Jr. Maar wie was toch weer Tony Curtis?

Hij werd op 3 juni 1925 geboren als Bernard Schwartz in The Bronx, een wijk in New York. Zijn ouders, Emanuel Schwartz en Helen Klein, waren joodse immigranten uit Hongarije. Tony Curtis maakte zijn opwachting als acteur in 'How to Smuggle a Hernia Across the Border', uit 1949. In de film 'Criss Cross', uit datzelfde jaar, was hij even te zien als gigolo. Verdere noemenswaardige werken van Curtis uit de jaren '50 en '60 zijn onder meer de films: 'Trapeze' (1956, met Burt Lancaster en Gina Lollobrigida), 'The Defiant Ones' (1958, met onder meer Sidney Poitier), 'Operation Petticoat' (1959, in de jaren '70 verwerkt tot televisieserie met dochter Jamie Lee Curtis in één van de hoofdrollen), 'Some Like it Hot' (1959, met Jack Lemmon en Marilyn Monroe) en 'Spartacus' (1960, met Kirk Douglas en Laurence Olivier). Verder maakte hij films met ondermeer Yul Brunner, Henry Fonda, Natalie Wood en Peter Falk

Daarnaast speelde hij een belangrijke rol als Danny Wilde in de televisieserie 'The Persuaders' (in Nederland bekend als 'De Versierders' en in België als 'De Speelvogels' met als tegenspeler Roger Moore. Hiermee verwierf hij vooral in Europa grote bekendheid. In de VS sloeg de serie minder goed aan. Hij overleed in 2010. Een andere crooner, die anno 2012 nog steeds actief is, scheidde in 1971 van zijn vrouw, met daarbij de verplichting een jaarlijkse alimentatie van 1 miljoen te betalen aan zijn ex, de toen 39-jarige Patricia Bennet. Misschien de reden dat hij in 2010 en 2011 cd's met unieke duetten opnam om alsnog weer wat geld binnen te halen voor afbetaling van zijn alimentatie. Uiteraard ging het hier om Tony Bennet.

Ik kon mijn geluk niet op toen een andere crooner, Dean Martin, aankondigde zich niet terug te trekken uit de muziek en show- wereld. De geruchten deden in 1971 volop de ronde dat hij het voorbeeld van Frank Sinatra zou gaan volgen. Op de Nederlandse televisie had ik in de twee voorafgaande jaren volop genoten van de regelmatige uitzendingen van de in september 2012 overleden Andy Williams show. Gek genoeg kan ik me zo beelden voor de geest halen van deze serie, die eerst in zwart wit en daarna in kleur op de

buis werd gebracht. In 1971 werd de serie opgevolgd door de Dean Martin Show. Trouwens ook dochter Nancy Sinatra besloot zich uit de entertainment terug te trekken toen bleek dat ze in verwachting was van haar eerste kind.

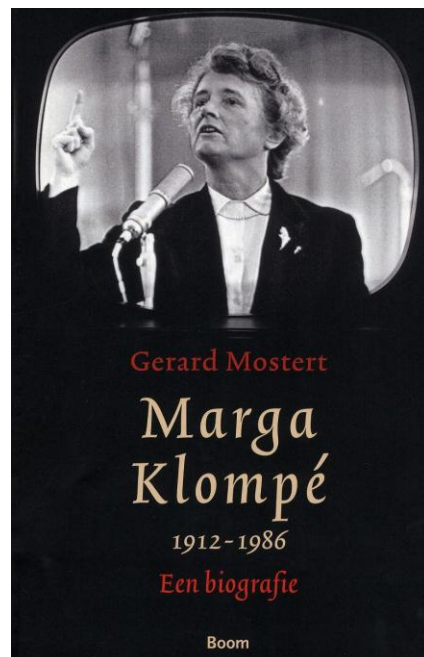
Het televisiebezit groeide in Nederland mede doordat de prijsstelling aantrekkelijker werd en dus ook de meer armere gezinnen, al dan niet via het afbetalingssysteem, in staat werden gesteld het kijkkastje in huis te halen. Maar nog lang niet overal was het toegestaan om televisie te kijken. Keer op keer was het in het Reformatorisch Dagblad te lezen dat men er niet op gesteld zou zijn dat in de gezinnen die het RD lezen, de aanwezigheid van een televisietoestel zou worden geconstateerd. Deze krant werd in 1971 opgericht met als doelgroep de zogenaamde bevindelijk gereformeerden die tezamen een orthodox-protestante Nederlandse groepering vormden. Men had harde standpunten, die van de kansel maar ook bij huisbezoeken telkens weer er in werden gehamerd. Zo was en is het plegen of laten plegen van abortus een absoluut verbod, wat hetzelfde geldt voor euthanasie. Ook het openlijk praktiseren van de homoseksualiteit is verboden. In een groot percentage van gezinnen binnen deze gemeenschap is het bezoeken van bioscoop en theater ook uit den boze, terwijl het in het bezit hebben van televisie in het algemeen niet gebruikelijk was in 1971. Politiek gezien herkende men zich toen in de leidraad van de SGP, de Staatkundig Gereformeerde Partij. Zoals gesteld werd in het nieuwe Reformatorisch Dagblad geprobeerd dergelijke gedragslijnen, waaronder het verbod op televisiekijken, bij herhaling onder de aandacht van de abonnees te brengen.

Maar er was meer gaande, zo kwam er vanuit de regering het idee het bedrag de kijkbijdrage minimaal te gaan verhogen tot 30 gulden voor hen die in het bezit waren van een televisietoestel. Dit in het kader van de kijk- en luisterbijdrage die per kwartaal, half jaar of per jaar kon worden voldaan via afdrage bij het plaatselijke postkantoor van de PTT. Lang niet overal viel de

aankondiging even goed. In diverse kranten verschenen ingezonden brieven en vele politieke partijen werden gevraagd aandacht te besteden aan de verhoging. Dit leidde tot vragen van de Tweede Kamer Leden, de heer Voogd - namens de P.v.d.A.- en de heer Visser - namens de CDA - die werden gesteld aan de regering op 20 april 1971. In de brief vroeg men zich af of het de minister van CRM bekend was dat vele bejaarden, in het bijzonder voor diegenen die in tehuizen woonden, in hoofdzaak op inkomsten uit A.O.W. en eventueel A.B.W. waren aangewezen en voor hen het zeer moeilijk was de omroepbijdrage te kunnen betalen. Tevens vroegen voornoemde Tweede Kamerleden de minister de bereidheid te tonen uit algemene middelen tegemoet te komen, uit de overweging dat radio en televisie voor deze bejaarde groep van uitzonderlijke betekenis zijn en waren voor communicatie met de buitenwereld.

In 1971 was op dat moment minister mejuffrouw Marga Klompé. Zij antwoordde op de vragen op 24 juni van hetzelfde jaar op een zeer zakelijke manier door te stellen: 'De bejaarden in bejaardenoorden, die onder de bepalingen van de Algemene Ouderdomswet en de Algemene Bijstandswet vallen, beschikken over een bedrag ter voorziening in persoonlijke behoeften, dat gelijk is aan het bedrag dat zelfstandig wonende bejaarden met een inkomen op het niveau van het voor de bijstandverlening richtinggevende minimumloon gemiddeld voor hun uiteenlopende persoonlijke behoeften besteden, omroepbijdragen daaronder begrepen.

De wijze van besteding van dit bedrag is geheel aan de vrijheid van de bijstand genietende bejaarden overgelaten. Op zichzelf is dit bedrag - f 86,50 per maand voor een alleenstaande en f 149,50 per maand voor een echtpaar - uiteraard voldoende voor de betaling van een omroepbijdrage van f 2 (radio), c.q. f 6,25 (radio plus televisie) per maand. Doch het antwoord op de vraag, of een bejaarde deze betaling als moeilijk ervaart, hangt af van de omvang van zijn totale persoonlijke behoeften en van de door hem gestelde prioriteiten (waarvan de volgorde overigens beïnvloed kan worden door de aanwezigheid van televisietoestellen in de gemeenschappelijke ruimten van vrijwel alle bejaardenoorden). Gelet op de van geval tot geval variërende samenstelling van het pakket der persoonlijke behoeften, zou een suppletie voor de omroepbijdrage een bevoorrechtiging betekenen van radio-en/of televisiebezitters boven degenen in wier behoeften pakket radio en/of televisie niet voorkomt en die ook geen suppletie ontvangen voor enig onderdeel van hun behoeften pakket. Het ligt dan ook niet in het voornemen een dergelijke ten laste van de algemene middelen te brengen suppletie, hetzij in de vorm van bijstand, hetzij in enige andere vorm, voor te schrijven respectievelijk te initiëren.'

Heel duidelijke taal waaruit kon worden opgemaakt dat er geen enkele vorm van soepelheid was te verwachten van de zijde van de minister. Ze besloot haar brief met: 'Volledigheidshalve zij erop gewezen, dat in individuele gevallen door medische, sociale of andere oorzaken een zodanige cumulatie van persoonlijke behoeften kan optreden, dat aanvullende bijstand geboden is. De bijstand verlenende organen zijn bevoegd daartoe strekkende beslissingen te nemen. Dit geldt zowel voor zelfstandig wonende als voor in bejaardenoorden verzorgde bejaarden.'

Maar wat voor programma's waren er zoal te zien in 1971 voor de bejaarden en natuurlijk veel andere doelgroepen, die in het bezit waren van een televisietoestel, al dan niet het kleurenfestival uitstralend? Terugbladerend in mijn toenmalige agenda zie ik notities als 'Peter Wyngarde' als womaniser in de serie 'Jason King'. Een beetje een psychedelische opener van elke aflevering van deze serie, die in zowel het seizoen 1971 als 1972 liep op de Nederlandse televisie via de VARA. Alleen al de muziek voor het thema van de serie, gecomponeerd door Laurie Johnson en uitgevoerd door zijn orkest, doet meteen mijn oren verlangen het terug te horen.

Het was een serie in de categorie 'Crime' waarvan er in twee seizoenen 26 afleveringen waren te zien. Het merendeel ervan is heden ten dage nog steeds terug te zien via internet. Klik op de volgende site en je hebt entree tot een groot deel van 'Jason King':

http://www.ovguide.com/tv_season/jason-king-season-1-75127

De AVRO nam nog steeds afleveringen van Peyton Place op in haar programmering via Nederland 1 en wel om 20.20 uur, een tijdstip dat het NOS Journaal ten einde was en veel kijkers konden worden getrokken naar een soapserie die het verhaal van de familie Harrington vertelde. Veel bekende en onbekende mensen speelden er in mee en namen die direct bij me bovenkomen waren Mia Farrow en Ryan O'Neill. Een serie die de eerste langlopende Amerikaanse serie werd. In totaal werden er 514 afleveringen geschoten en in de VS door ABC twee maal per week uitgezonden, waarbij de afleveringen telkens 25 minuten duurden. De AVRO pikte het, na een paar jaren, op voor de Nederlandse televisie waarbij een uitzending per week, met een duur van 50 minuten, werd uitgezonden. En dat alleen in de weken dat er de normale programmering werd gebracht, hetgeen in die tijd inhield dat vanaf medio juni tot begin september er een aangepaste zomerprogrammering werd ingevuld en dus geen ruimte was voor Peyton Place. Gevolg was dat er een grote achterstand was als het ging om de snelheid waarmee de serie was te zien. Terwijl in de VS al besloten was de serie te gaan stopzetten, zat men in ons land nog naar de zwart wit afleveringen van de serie te kijken. In 1971 werd overgeschakeld naar de kleuren edities van Peyton Place. Een onderzoek in Nederland wees uit dat het vooral de leeftijdsgroep van meisjes tussen 12 en 15 jaar was die niet zonder de serie konden, terwijl ook de ouderen weg zwijmelden bij de intriges van de Harringtons. In 1971 draaide de serie al in 32 landen en kwam

Zweden erbij. Daar begon men bij aflevering 200 terwijl vooraf een omroepster een overzicht gaf van het voorafgaande.

Tot zover andermaal een aflevering van muziek, media en andere herinneringen. Ongetwijfeld treffen we elkaar weer op een ander moment in een ander jaar vol met herinneringen.